Що за гук та гомін
понад шляхом чути?
Йдуть худі й голодні,
зморені від скрути.

Тягнуться по світу,
дикі гуси наче.
Хто на них погляне,-
з розпачу заплаче.

Прощавай, вітчизно!
Дальня путь нам ляже.
Злидні гонять з дому,
бідність зашморг в'яже.

В'яже бідність зашморг
на нещасні шиї.
Скільки вас загине
в світу веремії?

За життя мізерне,
за платню нікчемну
ви йдете на муку,
працю під'яремну.

Ниють хворі ноги,
втомлені до краю.
Світу я не бачу,
як про вас згадаю.

Наболілі руки,
очі сумовиті,
Золотий мій люде,
що ти маєш в світі?

Маєш в світі досить
дорогої долі,-
голоду й морозу
зазнаєш доволі.

Ситий слізьми й жовчю,
вбраний в лахи й лати,
на камінні мусиш
замість ліжка спати.

Це тобі за вірність,
за труди безсонні,
люде мій, готують
мари похоронні.

Хай готують мари,
але бог накаже —
і тоді наш ворог
сам на мари ляже.

1884